

Розділ 1

Усім добре відома істина: неодружений чоловік (та ще й із нічогеньким статком) неодмінно мусить прагнути знайти собі дружину.

І хай доводиться збирати дрібки знань про почуття і погляди цього одинака, коли він щойно з'являється в новій окрузі, довоколишнім родинам так глибоко в'їлася ця беззаперечна істина, що його вважають законною власністю тієї чи іншої з їхніх дочок.

— Мій любесенький містере Беннете, — одного дня мовила місіс Беннет, — а чи чували ви, що маєток Незерфілд-парк нарешті орендуватимуть?

Містер Беннет відповів, що не чув.

— Але це справді так, — далі повела вона. — Місіс Лонг щойно була тут і розповіла мені про все-все.

Містер Беннет не зронив ані слова.

— Хіба вам не цікаво, хто орендуватиме той маєток? — у несамовитій нетерплячці вигукнула його дружина.

— Ви жадаєте просвітити мене, а я не маю жодних заперечень. Тож послухаю.

Її не потрібно було припрошувати двічі.

— Йй-йо, аби ви знали, мій любий, що, за словами місіс Лонґ, маєток цей винайматиме надзвичайно обдарований статками молодик із півночі Англії¹. А прибув він оглянути тутешні землі в понеділок, і не абияк, а запряженою четвіркою коней бричкою. Він роздивився довкола, і місцина так припала йому до душі, що одразу й уклав угоду з містером Моррісом. Тепер молодик має заселитися ще до Михайлового дня²,

а дехто з його слуг прибуде туди до кінця наступного тижня.

— Як же його величають?

— Бінґлі.

— Одружений чи одинак?

— Ох! Та ж одинак, мій любий, без жодних сумнівів!

Неодружений молодик зі значними статками: чотири чи п'ять тисяч на рік. Яка пречудова нагода для наших дівчат!

— Нагода? І який же це має стосунок до них?

— Мій дорогенький містере Беннете, — відказала його дружина, — і як же ви можете бути таким нетямущим? Аби вам було відомо, на гадці маю, що він побереться з котроюсь із них.

— Це він із таким наміром прибуде сюди: одружитися та осісти тут?

— Наміром? Які ж бо нісенітниці ви верзете! Але цілком ймовірно, що молодик *може* закохатися в одну з них. Тож вам негайно, щойно він приїде, потрібно навідати його.

---

¹ На півночі Англії тих часів була дуже розвинена торговельна справа, і саме нею можна було здобути собі хороших статків.

² Михайлів день за церковним календарем відзначають 29 вересня (йдеться про День архангела Михаїла). Це світле й веселе свято. У давні часи на Михайла влаштовували гуляння, навідування гостей та бенкети. Окрім того, в Англії цей день вважають одним із чотирьох, котрі починають квартал року, з чим пов'язані терміни платежів. — Тут і далі примітки перекладача.

— Не бачу для цього жодних підстав. Ви собі з дівчатами можете вирушити туди... Або і взагалі відправмо їх самих! Мабуть, так буде найкраще. Адже ви така ж вродлива, як і будь-яка з наших дочок, то й містер Бінглі може вподобати вас найбільше з товариства.

— Мій любий, ви мені лестите. Колись я і справді *мала* неабияку привабливість, але зараз не претендую на жодну винятковість. Коли в жінки п'ять дорослих дочок, то їй уже не личить перейматися власною вродою.

— У таких випадках зазвичай і лишок краси в жінки не такий уже й статний, аби ним перейматися.

— Але однаково, дорогенький, ви мусите навідатися до містера Бінглі, щойно він прибуде в наше сусідство.

— Запевняю вас, я не можу цього обіцяти.

— Але зважте на своїх доньок. Лишень подумайте, якою б то вигідною партією це стало для котроїсь із них. Сер Вільям і леді Лукас рішуче налаштовані завітати до нього бодай із цієї причини. Бо, як вам добре відомо, вони не постають перед кожним новеньким, хто з'являється в окрузі. Без сумнівів, ви мусите поїхати до нього, адже без вашого знайомства в нас не буде жоднісінької можливості навідатися туди.

— Ну, не перебільшуйте! Ви ж бо надміру педантичні. Насмілюся стверджувати, що містер Бінглі дуже втішиться побачити вас. А я вами передам йому записку, де в декількох рядочках сердешно запевню: даю свою найщирішу згоду на шлюб із будь-якою з наших дівчат, котра припаде йому до серця. Хоча за мою маленьку Ліззі таки замовлю добре слівце.

— Я б воліла, щоб ви нічого подібного не робили. Ліззі анічим не краща за інших. І я певна: її врода й наполовину не така, як у Джейн, а весела вдача не така, як у Лідії, і поготов. Але ви завше чомусь віддаєте перевагу саме *їй*.

— Жодна з них не має особливих принад для вихваляння, — відповів він. — Вони такі ж простодушні та недалеко, як і решта дівчат, але Ліззі вирізняється кмітливістю серед її сестер.

— Містере Беннете, та як ви *можете* так зневажливо кпинити власних дітей? Чи вам просто до душі так дратувати мене? Ви не маєте ані крихточки співчуття до моїх нещасних нервів.

— Як же ви помиляєтеся, любонько. Я глибоко шаную ваші нерви. Вони ж бо мої одвічні приятелі. Ось уже, либонь, останні двадцять років я тільки й слухаю, з якою турботою ви відгукуєтеся про них.

— Ох, ви й гадки не маєте, як я страждаю!

— Одначе дуже сподіваюся, усе скоро минеться, і ви ще довікуєте до того, як у наших краях оселиться сила-силенна молодиків із чотирма тисячами на рік.

— Ет, та прибудь їх хоч зо двадцять! Яка нам із цього вигода, коли ви так і не завітаєте до них.

— Маєте моє слово, любонько: коли їх тут буде двадцяттеро, то я неодмінно завітаю до них усіх.

У вдачі містера Беннета так химерно зливалися гострий розум, саркастичний гумор, дотепність, стриманість та примхливість, що за двадцять три роки шлюбу дружина так його й не зрозуміла. Її ж натуру розгадати вдавалося значно легше. Вона була жінкою малоосвіченою, недалекою та доволі вередливою. Коли її щось достобіса дратувало, то одразу списувала все на згорьовані нерви. Справою ж свого життя вона вважала вдале заміжжя дочок, а розрадою — відвідини гостей та плітки.